

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lutego 2015 r.,

sprawy **J. K.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 kk,

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 3 czerwca 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 21 marca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D.

O. - Kancelaria Adwokacka kwotę

442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt

groszy) - w tym 23 % podatku VAT - tytułem wynagrodzenia za

**sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu na korzyść
skazanego;**

**3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 21 marca 2012 roku, J. K. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a także na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 600 zł.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 3 czerwca 2014 r., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie oparte o przepis art. 46 § 1 k.k., a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego J. K. zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez jego niezastosowanie i nierozpoznanie zarzutu apelacyjnego nr 4, a także art. 457 § 3 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie, polegające na braku uzasadnienia motywów, jakimi kierował się Sąd Okręgowy uznając za niezasadny zarzut apelacyjny nr 4, dotyczący naruszenia przepisu art. 7 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego J. K. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie można bowiem zapominać, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i pomyślana jest jako procesowy środek prowadzący do eliminowania z obrotu prawnego takich orzeczeń sądowych, które ze względu na stopień (rangę) wadliwości nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie

prawnym. Ponadto nie ulega wątpliwości, że wobec jednoznacznej redakcji tego przepisu, niedopuszczalne jest kwestionowanie w trybie kasacji zasadności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zatem, Sąd Najwyższy przy jej rozpoznaniu nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i w oparciu o tak przeprowadzoną własną ocenę sprawdzać poprawność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem sądu kasacyjnego jest bowiem jedynie rozważenie tego, czy orzekające sądy w obydwu instancjach dokonując ustaleń faktycznych, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku, zatem "kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania" (*zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1996 r., sygn. akt II KKN 63/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 11*). Podnoszone w kasacji zarzuty muszą więc wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego.

Tego rodzaju zarzutów kasacja wywiedziona przez obrońcę skazanego J. K. nie zawiera. Odnosząc się bowiem do zarzutów kasacji wskazać należy, że rozpoznanie zarzutów apelacyjnych przez Sąd odwoławczy było pełne i wyczerpujące, a tym samym odpowiadało wymaganiom sformułowanym w art. 433 § 2 k.p.k., ale także w art. 457 § 3 k.p.k. Poza sferą rozważań Sądu Okręgowego nie pozostały zarzuty wskazywane przez oskarżonego i jego obrońcę w apelacjach, z którymi wiązali oni konsekwencje znaczące z punktu widzenia końcowego rozstrzygnięcia. Ta zaś okoliczność, że skarżący z takim orzeczeniem Sądu się nie zgadza i prezentuje własną ocenę dowodów oraz wynikające z tego fakty nie oznacza, że Sąd odwoławczy nie rozważył wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środkach odwoławczych.

W tym kontekście, odnosząc się do argumentacji zawartej w uzasadnieniu kasacji, wskazać należy, że poza zakresem kontroli Sądu odwoławczego nie pozostała chociażby podnoszona w apelacji obrońcy kwestia naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. Sąd *ad quem* wskazał bowiem, że poza sporem pozostaje kwestia sprawstwa J. K., który swoim zachowaniem wypełnił znamiona przypisanego mu czynu. W tym zakresie Sąd odwoławczy przypomniał, że w trakcie przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego skazany przyznał się do popełnienia

zarzucanego mu czynu, co wraz z okolicznościami ujęcia skazanego znajduje potwierdzenie w relacjach bezpośredniego świadka zdarzenia – A. L., który podjął pościg za skazanym. Jak dalej wywiódł Sąd Okręgowy, na podstawie przedstawionego przez świadka opisu sprawcy funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania J. K. bezpośrednio po popełnieniu przez niego przypisanego mu czynu. Jednocześnie Sąd odwoławczy jednoznacznie wskazał, że postępowanie dowodowe w I instancji potwierdziło, że J. K. działał z zamiarem kradzieży przedmiotów znajdujących się wewnątrz samochodu, w związku z czym „zarzut 4 apelacji obrońcy oraz ta część apelacji oskarżonego, która kwestionuje przypisany przez Sąd I Instancji J. K. zamiar kradzieży przedmiotów znajdujących się wewnątrz przedmiotowego samochodu, mają w ocenie Sądu Odwoławczego charakter wyłącznie polemiczny i tym samym nie zasługują na uwzględnienie” (s. 3-4 uzasadnienia).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).